

Polgármester a mikrofon mögött

Él hazánkban egy olyan fiatalember, aki mérhetetlen teherbírásával, tehetségével nemcsak a színpadon énekelve, az általa írt dalaival örvendezteti meg a közönséget, hanem a békés és virágos lakóhelyén élők szívét is a mindennapokban. Végtelen tenni akarásával szüntelenül azon dolgozik, hogy a zenei sikerei mellett, azokkal karöltve szeretett települése minél többet fejlődjön. Ő Fülöp Adrián Máté zenész, szövegíró, zeneszerző, Szorgalmatos település polgármestere.

- Honnan jött a „Bolero” név?

- A volt producerem 2002-ben, Josh (Josh és Jutta) találta ki ezt a nevet. Sétáltunk egy parfümériában Budapesten, és azt mondta, hogy legyen Bolero a parfüm miatt. Mai napig nem értem, miért kellett ez, de úgy gondolta, hogy jó lesz.

- Mikor kezdted el komolyabban foglalkozni a zenével?

- Igazából még a mai napig sem kezdtem el komolyan foglalkozni a zenével. (Nevet.) Én csak szívből csináltam, amit úgy éreztem, hogy jó. 2000-ben megnyitotta édesanyám az éttermét Tiszavasváriban, és ott volt egy zenész, Nagy András, aki azt mondta egyszer, hogy énekeljek egy dalt. Énekeltem egy V-Tech dalt, ami azért érdekes, mert közben már nagy rajongó voltam, nagyon szerettem a V-Tech-et. Most, 2026-ban pedig én írtam az új dalukat (a V-Tech-nek), én is békítettem ki őket. Tehát énekeltem egy dalt Nagy Andrásnak, aztán azt mondta, hogy tudok énekelni.

- Mi indított el ezen az úton?

- Igazából a motiváció, hogy csináljam, híres akartam lenni. Akkor még más volt, mint most. Nem volt TikTok, nem volt Instagram, nem volt Facebook, hanem egyszerűen csak a média volt, amiben láttam az ismert embereket, és közel nem volt annyi, mint manapság. Jó lett volna híresnek lenni. Én Kefirékkal, a V-Tech-vel jártam nagyon sok fellépésre, aztán láttam, hogy milyen ováció veszi körül a fellépésüket, és azt mondtam, én is híres akarok lenni. Ez motivált. Egyszer Vincze Lillának, a Napoleon Boulevard énekesnőjének volt egy fellépése a tiszavasvári sportszarnokban. Bementem az öltözőbe, és azt mondtam neki, hogy hallottam, van egy énekiskolája, szeretnék az egyik tanítványa lenni. Azt válaszolta, hogy „ide nem kerül be csak tíz ember az országból”. Én akkor egy V-Tech dallal léptem fel a színpadon. Elkezdtem énekelni, és azt mondta, hogy „jó hangod van, jövő héten hívjal fel”. Bekerültem az iskolájába, így ő indított el az úton. Ellógtam a suliból miatta, amit a mai napig nem bánok. Hozzáteszem, nem szorgalmazok senkit erre, de néha van az, amikor meg kell lépni.

- Volt példaképed a zenei pályán, vagy van jelenleg?

- Van, nagyon sok. Kefir a V-Tech-ből, aki emberileg is, zeneileg is elérte azt, amit szerintem nagyon kevesen értek el az országban. Mellette nyilván Mc Hawer és Tekknő, Márió, a harmonikás. Velük most már baráti viszonyban vagyok. Igen, voltak egy páran külföldiek is, de inkább a hazai zenei iparban voltak olyan emberek, akikre felnéztem, mert egyszerűbb volt kontaktot teremteni velük, mint egy külföldi előadóval.

- Hogyan születik meg egy dal? Mi inspirál legjobban?

- A csalódás, a bánat, és az ideg (nevet), meg a szerelem, persze. A szerelem az kell.

- Több előadóval is dolgoztál együtt?

- Negyvennel, majdnem minden ismert előadóval dolgoztam már együtt.

- Kivel volt igazán különleges vagy emlékezetes a közös munka?

- Nincs ilyen. Ha valamit elvállalok, azt szívesen csinálom. Balázs Palival, V-Tech-vel, Lagzi Lajcsival, Mc Hawer és Tekknővel, Curtisszel, Majkával, Szakos Andival, Vincze Lillával, Sihell Ferryvel, Bódi Gusztival. Nem tudom felsorolni mindet, mert nem jutnak eszembe a nevek. Mindenkiel szívesen dolgoztam. Mai napig is írom az új dalokat... Fiesta, Csordás Tibi, Kozmix.

- Volt valami különleges élményed?

- Ja, meg Ámokfutók! Egyem meg, a Kozsó papával! Három évig voltam az Ámokfutókban, és most léptem ki a napokban. Nekem csak különleges élményeim voltak. Az volt az álmom, mint minden zenésznek, hogy megtöltem a Sportarénát. Aztán megtöltöttem kétszer, de a Budapest Parkot is kétszer. Tavaly az EFOTT-on voltunk Nyíregyházán, a Color Landben. Igazából bejártuk az egész országot, kétszázhusz fellépésünk volt 2025-ben. Mindegyik jó élmény volt, jó és vicces.

- Inkább egyedül vagy csapatban szeretsz dolgozni?

- A stúdióba nem engedek be senkit. A mai napig, ha valaki dalt akar tőlem, azt nem engedem be oda, hanem majd én megcsinálom, elküldöm neki. Meghallgatom a dalait, és annak alapján, hogy beleilljen a profiljába, elkészítem a dalokat úgy, hogy érezze a magáénak. Mielőtt bárkivel is elkezdek dolgozni, legalább két órát személyesen kell találkoznunk, hogy megismerjem a lelkét. Ha azt megismertem, akkor onnantól kezdve tudom, hogy milyen ember, és tudom, hogy mi az, ami illik hozzá. Ez volt például a V-Tech új dalánál is most. Huszonkét év után újra összeálltak. Kibékítettem Kefirt és Szamócát, megírtam nekik az új dalukat, mint rajongó, aztán most mennek előre. Az egész menedzsment, mindenki azt mondta, hogy ez az egyik, vagy talán a legjobb V-Tech dal, ami született. Hozzáteszem ezt a dalt én 2003-ban írtam, mint nagy V-Tech rajongó, csak akkor nem nagyon akartak velem szóba állni. Kefirék akkor meg se hallgattak, és 20 évvel később pedig azt mondták, hogy miért nem szóltam, hogy van egy ilyen dalom. Most már van tizenhárom, úgyhogy most minden dalukat én írom.

- Mi volt eddig a legnagyobb sikered, amit te annak tekintesz?

- Hm, a 8 aranylemez, a 6 platinalemez, a Sportarénás koncert, az, hogy a dalom most első lesz a nagykoncerten az MVM Dome-ban, és az, hogy az Ámokfutókban voltam, mint törzsgyökeres tag, szövegíró és zeneszerző. A magyar zenei popszakmának nem mondom, hogy meghatározó alakja vagyok, de szinte mindenkiel dolgoztam együtt, mindenkinek

írtam dalt, vagy vokalistaként dolgoztam vele. Meg tudtam valósítani azt, amit szerintem nagyon kevesen.

- Van olyan dal, ami különösen fontos neked?

- Igen, a Szerterfoszlott álomkép. Azt hatan dolgozták fel eddig, és most jön a hetedik feldolgozás. Ez nagyon ritka, mert eddig olyan magyar dal, amit négynél többen is feldolgoztak, nem nagyon volt, kivéve a Nélküled, de az más kategória. Az enyémet már hat zenekar, nagy zenekar, neves zenekar dolgozta fel.

- Könnyű egy dalt megírni, vagy volt olyan időszak, amikor majdnem feladtad?

Én fel is adtam 2012-ben, amikor kiköltöztem Ausztriába. Minden stúdióuccomat eladtam, és nyolc évig egyáltalán semmilyen dalt nem írtam. Aztán egyszer jött egy szikra, és felhívtam a Bécsi Nemzeti Színházat, hogy én egy magyar zeneszerző vagyok, és szeretném megcsinálni a bécsi Mamma Mia! musicalt. Aztán visszaírt nekem a csávó, és német zenekaroknak írtam dalt, az Alphaville-nek - a Forever Young-ot éneklik-, annak az énekesnőjével készítek duettet, és Haddaway-jel dolgozom együtt. Tehát most már világsztárokkal, hála Istennek.

- Hogyan kezeled a kudarckokat?

- Sehogy. Nincsenek kudarckok. Nem úgy kell megélni. Nem kudarc, csak egy lehetőség, ami nem jött össze azért, mert valamit nem jól csináltál, és ezért máshogy kell hozzáállni. Nincs kudarc, nem szabad semmit kudarcként felfogni, mert ha kudarcként fogod fel, akkor elvesztél. Fel kell állni, mindig fel kell állni! Ezért vannak a barátok, a családtagok, hogy felállítsanak, ha egyedül nem tudsz felállni, mert van olyan.

- Mindig Szorgalmatosan éltél?

- Nem. Tiszavasváriban éltem 10 éves koromig, majd Németországban. A Fekete-erdő közepén volt egy sportklub, ott éltem a családommal öt évig, aztán Denkendorfban, Stuttgartban, Ausztriában, Bécsben, most Szorgalmatosan.

- Miért döntöttél úgy, hogy polgármester leszel?

- Azért, mert szeretek az emberekkel bánni, kommunikálni és segíteni nekik. Mindig azt mondtam, hogy Szorgalmatosért vagyok, és ehhez tartom is magam. Tudok bánni az emberekkel, szeretek tenni az emberekért. A lényeg, hogy mindig el tudj számolni magaddal. Ha el tudsz számolni magaddal, onnantól kezdve más véleménye nem számít. Soha nem fogsz senkitől függni; ha igen, az baj.

- Hogyan tudod ezt összeegyeztetni a zenei pályával?

- Úgy, hogy hétfvégén vannak a fellépések, hétköznap meg a polgármesteri munkákat intézem. Pénteken beülök a kocsiba, délben bezár a hivatal, aztán bejárjuk az országot. Tavaly közel

kétszázötven fellépésünk volt. Ha mégis hétközben van, akkor veszek ki szabadságot. Hála Istennek a polgármesternek ilyen is van! Nem szabad elvakultan polgármesternek lenni, mert az a polgármester, aki elvakult, az az egyetlen életét rontja el. Nem szabad. Tenni kell a településért maximálisan, amit csak lehet, de figyelni kell mindenkinek önmagára, a saját életére is.

- Miből áll egy polgármester napja?

- Szívás..., tehát mindenből. Megyek, jövök, sokat teszek, hogy legyen a településnek pénze. Mindenkiel jóban kell lenni, az emberekkel tartani kell a kapcsolatot, mindenkinek simogatni kell a lelkét, segíteni kell. Igazából én is azt hittem, amikor elindultam polgármesternek, hogy én csak lobbizok, pályázatokat írok, nyerek, hát nem. Lelkileg, idegileg kicsinálja az embert. Aki azt hiszi, hogy a polgármester munkája könnyű, az nagyon rosszul gondolja. A legnehezebb munka, ami létezik. Én már mindent csináltam, mindenhol dolgoztam, nagyon sok munkahelyem volt már, hála Istennek sokat tapasztaltam. Az egyik legrosszabb és legnehezebb munkahely, és hálátlan. Nyilván nem azért csinálja az ember, hogy hálát kapjon érte, de néha nem ártana, ha megveregetnék az ember vállát. Én azért örülök, hogy fejlődik a település.

- Mi a legjobb része ennek a munkának?

- Igazából az, hogy vannak azért még olyan emberek, akik értékelik a munkádat, akik rád mosolyognak, és őszintén mosolyognak. Hála Istennek nagyon sokan mosolyognak!

- Volt döntésed, amit nehezen hoztál meg?

- Nem, nincs olyan. Én határozott ember vagyok. Ha meghozok egy döntést, azt százezerszer meggondolom, tehát én nem szemből nézem a dolgokat, hanem hátulról, és ha hátulról jól néz ki, akkor szemből is. Könnyen hozom a döntéseimet. Mindig jól döntöttem. Nem tudok olyat mondani, ami ne lett volna jó.

- Mi motivál leginkább a munkádban?

- A tenni akarás. Az, hogy szépül a település, az, hogy legyek jobb, mint mások - tizedannyi pénzből, mint mások. Az, hogy jártak itt olyan emberek, akik szerintem az elmúlt harminc évben nem voltak Tiszavasváriban, Tiszalökön, a környező településeken. Sikerült kilobbizni, és baráti viszonyt ápolok többel. Nem azért hozom őket ide, hogy itt legyenek, hanem azért hogy tudjanak Szorgalmatosról. Mindenhol megpróbálom Szorgalmatos nevét egy picit ismertté tenni, mint Kelet-Magyarország delegált tagja is.

- Mire vagy a legbüszkébb a településen?

- Mostanában csak fejlesztések történtek. Lett egy focipálya, egy futópályánk, egy tekepályánk, van egy traktorunk, amivel saját magunknak tudjuk intézni a hótolást, és ami

soha nem volt. Nagyon sok mindenre vagyok büszke, mert lett egy bölcsődén is, felújítottuk az óvodát, létrehoztunk egy egyesületet, ami által az óvodafelújítást csináltuk. Szerintem tök jó falunapokat tartunk, és szép, virágos Szorgalmatos.

- Fontosnak tartod a fiatalok véleményét? Mit tennél azért, hogy a fiatalok helyben maradjanak?

- Nagyon fontosnak tartom. Kistelepülés vagyunk, nyilván kevesebb a pénz, kevesebb a lehetőség. Azért, hogy a fiatalok itt maradjanak, munkalehetőséget kellene teremteni. Ez sem Szorgalmatoson, sem Tiszalőkön, sem Tiszavasváriban nem lehetséges. Tavaly összehívtam a fiatalokat, tartottunk egy főzést a legelőn. Én főztem a pörköltöt, és hozzáteszem, nagyon finom lett. (Nevet.) Főzőcskéztünk, beszélgettünk, mindenki elmondta, hogy mit szeretne. A véleményeket összeszedve próbáltam úgy alakítani a dolgokat, hogy ezek így is legyenek. Nyilván még ez is folyamatban van. Akarok egy VR-szobát csinálni, de az is pályázatos. A fiatal családosoknak pedig most egy mini KRESZ-parkot szeretnék építeni, azon kívül, hogy játszóteret is építettünk.

- Ez sok. Hogyan bírod a mindennapokat?

- Egyszerű: reggel elmegyek a hivatalba, elvégzem a munkámat, aztán hazajövök. Nekem nem az alkohol az, ami az elmémet kitisztítja, hanem a zene. Hála Istennek nem iszom, tehát bemegyek a stúdióba, írok egy dalt, és az megnyugtat. Ez motivál.

- Volt már vicces vagy kínos élményed a munkáiddal kapcsolatban?

- Múltkor az EFOTT-on léptünk fel 6000 ember előtt, és akkorát taknyoltam a színpadon, mint a huzat. Felálltam a színpadon, mert valami hülye mögém tolt a kontrollhangszórót, egy technikus. „Mi van, lúzerek? Ezt csináljátok utánam!” – mondtam, és tapsoltak, ment tovább minden, nem érdekelt. Nincs olyan, hogy ciki. Mindent úgy élek meg, hogy egyszer élünk.

- Mit tanácsolnál a mai fiataloknak? Hogyan lehetnek sikeresek a zenei pályán, vagy a szigorú hivatali munkában?

- Legyenek kitartóak. Ha nem kitartóak, akkor nincs értelme. Mondhatnék olyat, hogy tanuljanak, mert a tanulás fontos, de nem csak az a fontos. Én mindig azt mondtam, gyerekek, tudjátok egy nyelvet perfektül! Én németül anyanyelvi szinten tudok. Beszéljétek angolul középszinten, és ahová menni akartok, azt a nyelvet mindenképpen tudjátok! Ne itthon tanuljátok meg, hanem menjetek el cserediáknak, költözzetek ki addig, amíg jól megtanuljátok! Aztán gyertek haza! Kapaszkodjatok az életbe!

- Hogyan kapcsolódsz ki a szabadidődben?

- Zenélek, és nagyon szerettem régen horgászni, de most nincs rá időm. Olyan emberekkel veszem körül magam, akik értékes emberek, akikkel jó beszélgetni, megnyugtatják az ember lelkét. Ezt tanácsolom, hogy vegye mindenki magát körül több olyan emberrel, akik tiszták. Nagyon nehéz, nagyon kell vigyázni mindenkivel, de vannak még jó emberek.

- Van olyan dolog, ami igazán boldoggá tesz? Mire vagy a legbüszkébb a magánéletedben?

- A házamra - most per pillanat. Építettem egy házat szaunával, szoláriummal, jakuzzival, dézsával, van egy saját tavam, egy hangstúdióm. Elpancsolgatok, elvagyok itt a kis saját közegemben. Aztán, ha ez nem lesz, akkor a tengerparton fogom ugyanezt csinálni. (Nevet.)

- Van olyan nagy álmod, amit még nem valósítottál meg?

- Tudod mi a poén? Nincs. Mindent megvalósítottam. Azt mondtam évekkkel ezelőtt édesanyámnak, ha most kellene meghalnom, akkor mindenkinek ilyen halált kívánok. Most 41 éves vagyok. Én mindent elértem az életben, amit akartam. Mindent, kivétel nélkül. Azt kívántam, legyen egy párom, aki szeret, pipa; legyen egy munkahelyem, amit szeretek, a karrierem legyen rendben, érjem el azt, amit szerettem volna, pipa; legyen egy tök jó kis házam, egy jó kis közegem, pipa. Három dolgot akartam, és mind a hármat elértem. A legnehezebben elérhető dolgokat tűztem ki, úgyhogy nincs más, mert tök boldog vagyok, és boldog is leszek. Ha tíz év múlva egy kis házban fogok élni, és zsíros kenyeret fogok enni, akkor is boldog leszek, mert egy élet arról szól, hogy eléred a céljaidat. Én nem akarok milliárdos lenni. Aki az akar lenni, az hülye. Ne akarj milliárdos lenni, boldog akarj lenni! Én az vagyok.

Zilahi Sára 8. a osztály

Újtikos-Tiszagyulaháza Általános Iskola

